

(reportáž z jarního setkání členů Jonáš-klubu) Den po aprílu, který byl ozářen jarním sluncem, se v Salesiánském divadle konalo tradiční jarní setkání členů

Jonáš-klubu

. Tentokrát ale vlevo od pódia stála kulatá nádoba s nápisem "volby", což setkání spřízněných duší poněkud odlišilo od ostatních, kterých se pravidelně a velmi rád zúčastňuji. Jak řekl úvodem předseda klubu pan Bohuslav Šír, členové klubu se sešli především na výroční schůzi spojené s volbou výboru. Nicméně bylo vždy tradicí, že součástí schůze byla i kulturní vložka, a proto i tentokrát nebyla tradice porušena. Moderátor části večera, osvědčený Milan Zeibert, připomenul, že tajně volit lze jen do konce první přestávky. Milan Zeibert tentokrát nemoderoval celý večer, a této role se po druhé třetině ujali členové klubu v čele s Ivanem Kottem.

V první třetině jako první vystoupil **Igor Šebo** s klavíristou **Jiřím Toufarem**. Igor Šebo byl představen jako "Český Jacques Brel ze Slovenska". Mužských šansoniérů jsme nikdy mnoho neměli a tak je radost vždy nějakého potkat. V případě Igora Šeba to byla radost již po první písni. Igor Šebo vydal zatím osm desek, ale nepodílí se na nich autorsky. Pamětníci vědí, že dlouho spolupracoval s Miroslavem Horníčkem a spolupracuje i s divadlem v Chorzowě v Polsku. Písňe pro jeho vystoupení i desky píše převážně Jiří Toufar (hudba) a Pavel Cmíral (texty), ale v repertoáru má samozřejmě i písňe jiných autorů. Ten večer zazpíval pan Šebo mimo jiné i Suchého

Propil jsem gáži

nebo

Blues na cestu poslední

. Igor Šebo je spíše herec než veliký zpěvák, ale u šansonu je herecká část nutností a je-li vynikající, což v případě Igora Šeba bezesporu je, dostaví se u mě "seismické mrazení v zádech", což je signálem kvalitního zážitku. Pan Šebo usedl na kraj pódia, zpěvem si povídal s

diváky a ti mu opětovali zpětnou energií. Zpíval velmi dobrou češtinou, s podtextem slovenské měkké řeči, což mám rád například u paní Hegerové, a přidal občas i rodnou lahodnou slovenštinu.

Součástí setkání Jonášů je i mluvené slovo. V první třetině na křesla pro hosty usedl redaktor Divadelních novin pan **Jan Kerbr** a vedle něj **Jan Schmid**, ředitel Divadla Ypsilon, jinak též režisér a herec. Jan Schmid vzpomínal na liberecké začátky Ypsilonky, na problematický a obtížný přesun divadla do Prahy, na "blbou dobu", plnou hlupáků a jejich zákazů a příkazů, dnešní generaci zcela nepochopitelných. Na třetí židli poté usedl

Karel Hvíždala

, novinář a spisovatel, známý především celou řadou knih rozhovorů s osobnostmi kultury a politiky. Pan Hvíždala vzpomínal i na svá setkání s Ypsilonkou a popsal své novinářské začátky po návratu z emigrace po roce 1990. Je to neuvěřitelné, ale Ypsilonce se pomalu ale jistě bude blížit padesátka.

Po ukončení voleb a vyhlášení jejich výsledků na pódiu stanula **Žofie Kabelková**, písničkářka z Jihlavy. Zdá se mi, že to není tak dávno, co Žofie Kabelková zpívala na Folkovém kvítku, protože ještě splňovala věkový limit do osmnácti let pro soutěžící. Od té doby vydala dvě samostatné desky, spolupracovala na projektu desky

Panoptikum

s Marcelem Křížem a Ivo Cicvárkem, hrála, zpívala, skládala hudbu a texty. Žofii Kabelkovou pokládám za jeden z největších hlasů na ženské folkové scéně. Její druhé a zatím poslední album

Peřiny z vody

, které znělo ten večer, je v zasněné a citlivé poloze a podle mého soudu vyžaduje prostředí intimního malého hudebního klubu. Patrně proto nebylo přijetí Žofie Kabelkové jonášovským publikem tak vřelé, byť potlesk zněl. V případě Žofie Kabelkové, a to se stále opakuji, mám představu jejího účinkování s menším jazzovým orchestrem. Tak se snad někdy dočkám.

Druhým mluveným slovem byl rozhovor **Milana Zeiberta** s Karlem Hvíždalou. Rozhovor se týkal především připravovaných knih pana Hvíždaly, které jsou současně i reedicí předchozích. Pamatuji si, že po listopadu 1989 byl rozhovor Karla Hvíždaly s Václavem Havlem, nazvaný

Dálkový výslech

, pravděpodobně první exilovou knihou prodávanou oficiálně v knihkupectví. Pan Hvíždala vyprávěl o zrodu knihy, kdy v diplomatických zavazadlech putovaly mezi Bonnem a Prahou nahrávky otázek a odpovědí. V říjnu letošního roku slaví pan Jiří Suchý neuvěřitelné kulaté jubileum. Z tohoto důvodu pan Hvíždala dvacet let po vydání knihy rozhovoru s panem Suchým připravil novou knihu. Ta mapuje období po roce 1989, kde zatím historie chybí.

Zpráva o kulturní vložce výroční členské schůze

Napsal uživatel Tomáš Pohl

Pondělí, 04 Duben 2011 20:14

~~Text obscured by a large black redaction mark.~~